## ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΙΑΚΑ ΤΟΠΙΑ ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ

Με παραστατικό ιδίωμα ως αφετηρία, η ζωγράφος ακολουθεί με συνέπεια, μία διαδρομή, με απρόσκοπτους προσωπικούς πειραματισμούς και αναζητήσεις τόσο όσον αφορά το χρώμα, αλλά και την τεχνική, που την οδήγησαν στην συγκρότηση ενός ιδιόμορφου αφηρημένου εικαστικού ιδιώματος.

Τα αφηρημένα τοπία της, αποτελούν εγκεφαλικές και πνευματικές διεργασίες ενέχοντας υπαρξιακές καταστάσεις και αποδράσεις και μένουν ανοιχτά σε πολλαπλές αναγνώσεις. Την εικαστική της γλώσσα διακρίνει ένα τρυφερό αλλά ταυτόχρονα βίαιο εκφραστικό ιδιόλεκτο. Τρυφερό από τον τρόπο που διαπραγματεύεται την θεματική της και βίαιο μέσα από τις έντονες χρωματικές της αντιθέσεις. Με τις διαδρομές της, περιπέτειες της ύλης και της φόρμας, στοχεύει μέσω της προσωπικής της επίπονης διεργασίας-αναζήτησης σε μια εικαστική εκμυστήρευση που τελικά ανακουφίζει.

Με εκκίνηση τα βασικά δομικά συστατικά του εικαστικού της λεξιλογίου και της προσωπικής της σημειολογίας: δυναμικές αντιπαραθέσεις της γραμμικότητας του σχεδίου της με την εκρηκτική ένταση του χρώματός της, αναδιπλώσεις, αναστροφές, ίχνη, γραφές, ρυθμολογικές αναπτύξεις της φόρμας, συμπλεγματικά ελικοειδή μορφώματα, που αναπτύσσει πάνω στη ζωγραφική επιφάνεια με μία ψευδαισθησιακή διαχείριση του ζωγραφικού χώρου και με χωροταξικούς συσχετισμούς που ενέχονται στο έργο της καταλήγει στην εικαστική σύνθεση της εννοιολογικής αυτής προσωπικής της περιπέτειας.

Μια ενδιαφέρουσα εξέλιξη της προσωπικής της αυτής διαχείρισης του ζωγραφικού της χώρου τον Σεπτέμβριο του 2011 στο OPEN 14 –2011 στο Λίντο της Βενετίας, αποτελεί η εγκατάστασή της, με τίτλο «illusory cubes», στη Διεθνή Έκθεση Γλυπτικής & Εγκαταστάσεων (ως παράλληλη εκδήλωση της 54ης Μπιενάλε της Βενετίας και του Φεστιβάλ Κινηματογράφου «mostra»), που υπερβαίνοντας τα όρια της δυσδιάστατης επιφάνειας, το ίδιο εύγλωττα, εισέβαλε στο δημόσιο χώρο.

Με αυτή την υπέρβαση αλλά και εισβολή στο δημόσιο χώρο, μετέφερε αριστοτεχνικά τον ψευδαισθησιακό αυτό εμπαιγμό χώρου-χρόνου σε πραγματική διάσταση προσκαλώντας μέσα από την εικαστική τους εμπλοκή τον θεατή σε πολλαπλές, πολυσήμαντες αναγνώσεις.

Με την εγκατάστασή της αυτή ενίσχυσε το αναπαραστατικό της ιδιόλεκτο μέσα από τη διαχείριση των κεκτημένων της γλωσσοπλαστικών και δομικών της εννοιολογημάτων. Χρησιμοποίησε τον κύβο και τα αναπτύγματά του, συμβολοποιώντας τα ως σκεύη αντίληψης και εμπειρίας του χώρου εσωκλείοντας μέσω των εγκιβωτισμένων ζωγραφικών της έργων, τις έννοιες της μετακίνησης, του ταξιδιού, με τον φορτισμένο συμβολισμό μίας φυγής, απόδρασης και ονειροπόλησης, μέσα στο περίκλειστο σχήμα της μίας ιδιότυπης μικρογραφίας νοητής πινακοθήκης.

Γενικότερα όμως όλη της η δουλειά θα μπορούσαμε να πούμε ότι περικλείνει σαν ένας εννοιολογικός κύβος τα δομικά στοιχεία του εικαστικού της λεξιλογίου: περιπαικτικό σχολιασμό για την πολλαπλότητα, το χάος και την εντροπία του, τον χώρο, το όνειρο, το σύνορο, την απόσταση και την εγγύτητα, το οικείο και το ανοίκειο, τη ρήξη, την εμπλοκή, την πύκνωση και την αραίωση, την σιωπή και τον θόρυβο, την κίνηση και την ακινησία, την έκρηξη, την αισθητηριακή εικόνα του χώρου και τελικά το σημείο εκείνο που το συνειδητό συναντά το ακαθόριστο.

**Maria Kenanidou**
**Art historian/ curator 30/1/2012**